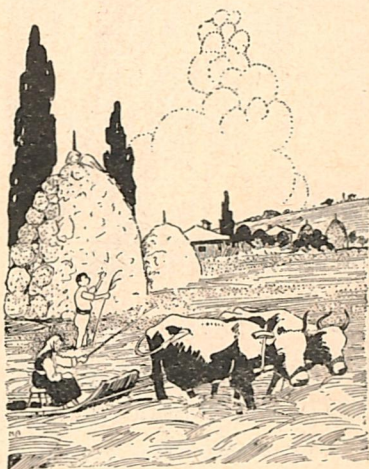

Гласът ѝ гасне въ шума на диканята. Капаят едри звезди. Млѣчниятъ пътъ блести. Азъ пресичамъ хармана и се прозявамъ. Влизамъ въ тъмната плѣвня, заравямъ се въ горещата слама и заспивамъ сладъкъ утриненъ сънъ. Понасятъ ме леки криле надъ купнитѣ, надъ пожънатитѣ ниви, надъ хладнитѣ гори.

Събуждамъ се късно. Слънцето е напекло цѣлия харманъ. Харманджиитѣ сж претърсили петъ пѣти храната и сламата е бухнала до гърди. Баба вече е слѣзла отъ диканята и на-мита края. Гони съ метлата кокошкитѣ, пѣди ги да не кълватъ оголеното зърно. На плета е кацналъ зелениятъ гащатъ пѣтелъ и плѣска криле. Гребенътъ му пада върху око̀то и му прѣчи да гледа. Отъ градината при-иждатъ на орляци врабчета кацатъ край хармана, пѣрпатъ въ червеното жито и не кълватъ — гушитѣ имъ сж пълни. Надо̀ле къмъ рѣката ромонятъ звънци. Дѣдо Про̀йно кара стадото край гробищата.

— Гу-гу! — обажда се гургулицата въ зеления шумакъ. Тя е измѣтила три голокрили пилета. Я да ги видя! Влизамъ въ градината, между сламенитѣ дѣдови кошери, пѣргаво се мѣтамъ на старата круша, запрѣтамъ ржка и бъркамъ въ дупката. Майката трепти съ криле надъ главата ми, а въ ржката ми едно голо топло пиленце жалко писука.

— Ще ти го пустна пакъ въ гнѣздото, не бой се! — викамъ азъ на птицата и оставямъ рожбата ѝ. Качвамъ се на самия върхъ да видя снѣжнитѣ върхове на Балкана. Намѣсто далечната планина съ-зирамъ единъ голѣмъ черъ облакъ, иде насамъ.

— Облакъ! — крещя къмъ харманджиитѣ.